

عنوان مقاله:

واکاوی مبانی فقهی ممنوعیت تخریب محیط زیست

محل انتشار:

ماهنامه پیشرفت های نوین در علوم رفتاری، دوره 2، شماره 6 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سیدمحمد حسینی - دکترای حقوق بین الملل، دانشگاه شهید بهشتی، و مدرس دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مرودشت، فارس، ایران

محمد رضانی - دکترای فقه و اصول و مدرس دانشگاه آزاد اسلامی، لار، فارس، ایران

سیدسجاد موسوی نیا - کارشناس ارشد جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، لار، فارس ایران

خلاصه مقاله:

موضوع تخریب محیط زیست از مسایل مهم و جدید در عرصه فقه و حقوق اسلامی به شمار می رود که زوایای آن به خوبی برای مجامع علمی و دینی روشن نشده است. از نظر فقهی، پذیرش مسیولیت بدون اثبات تقصیر و به عبارت دیگر، وضع مسیولیت مطلق برای تخریب گران محیط زیست، بلامانع است. اتلاف مواهب مشترک و مصادیق انفعال از مصادیق اتلاف مال غیر است. گزینش مبنای مسیولیت مدنی درباره ی تخریب محیط زیست نخست در راستای پیشگیری از ورود زیان است نه مجازات، دوم فلسفه ی حمایت از محیط زیست در برابر تخریب، علی رغم دیدگاه طبیعت محور و دیدگاه انسان محور، از منظر فقهی، دیدگاه انسان-طبیعت محور است. بر اساس اصولی مانند اصله الجواز و اصله الاباحه استفاده از محیط زیست اجازه داده شده است و از آنجا که استفاده از آن باعث ایجاد نشاط و طراوت روحی و جسمی و انجام بهتر وظایف دینی، شغلی و اجتماعی می شود، این نوع استفاده، برتری دارد و در صورتی که استفاده از محیط زیست باعث حفظ یا بازیافت سلامتی شود، می توان حکم مستحب یا حتی وجوب جهت استفاده از محیط زیست را اثبات کرد.

کلمات کلیدی:

تخریب محیط زیست، مبانی فقهی، اصول و قواعد فقهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/666011>

